DE DÖDA SKEPPENS Ö.

Kärleksroman från det äventyrsfyllda Sargassohavet

av

Crittenden Marriott.

Översättning av ANNA HAMILTON-GEETE

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Jag ber er om ursäkt, pastor Willonghby, sade han enkelt och hjärtligt. Jag har gjort er orätt. Ni är den modigaste av oss alla. Jag antar ert anbud. Kom med mig.

— Vänta ett ögonblick! Det var Dorothys milda röst som talade. Också jag vill tacka er, pastor Willonghby, och säga er, att jag aldrig dömt er hårt för ert uppträdande gentemot kapten Forbes. Han var en fruktansvärd människa. Är det — kan jag inte — är det något, som jag skulle kunna göra för er — någon hälsning eller — i fall ni inte skulle komma tillbaka....? Hennes röst kvävdes av en snyftning.

— Ingenting — ingenting, försäkrade pastorn nästan mod ett uttryck av belåtenhet. Det finns inte en människa i hela världen, som frågar efter vare sig jag lever eller död. Gud välsigne er, kära barn. Jag är färdig min unge vän — till verket! befallde han.

I nuvartaste mörker famlade de båda männen sig fram till torpedgluggen.

— Bäst att kläda av er, tillrådde Howard. Det alla minsta skulle kunna hindra er då ni söker tränga genom sjögräset.... Se här, nu spänner jag fast den här kniven om er arm — se till att ni inte förlorar den. Tag den här mindre mellan tänderna.... Var nu bara lugn.... skulle ni trassla in er, så förlora inte besinningen, utan hugg er igenom med kniven. Då ni kommer upp till ytan så se efter den upphöjning i sjögräset, som säkert visar var vi befinna oss — den är säkert rätt ansenlig. Skär av gräset i ena ändan och sedan i den andra så att vi kunna höja oss på rätt köl.. Sesa, om ni är färdig, kryp in — med huvudet först.

* * *

De tio minuter som förflöto sedan Howard "expedierat" pastorn voro de längsta som någon av sällskapet genomlevat. I djup tystnad, i ett mörker så intensivt att det tycktes pressa på ögonlocken, invänta de utgången av det djärva försök, på vilket deras liv, enligt all mänsklig sannolikhet, berodde. Ty om pastorn, liten, lätt och vig som han var och dessutom en god simmare ej kunde taga sig upp genom sjögräset, skulle helt säkert ej heller någon annan kunna göra det.

Bärande med sig pastorns kläder hade Howard åter trevat sig fram till Dorothys sida och funnit henne knäböjande.

— Ah, Frank, Frank! snyftade hon. Låt oss bedja för honom! Låt oss bedja för honom, Frank!

Howard böjde knä bredvid henne och helt säkert var hans bön icke mindre innerlig än hennes.

Långsamt, långsamt förrunno minuter och sekunder. Slutligen just då hoppet var nära att slockna, gjorde båten en plötslig överhalning, som av alla hälsades med en suck av oändlig lättnad. Man behövde ej vara vidare skarpsinnig för att inse, att något inträffat och att detta något endast kunde ha en förklaring.

Howard gav uttryck åt allas tankar då han uttrade:

— Pastorn har skurit av en av de tångsträngar, som hållit oss nere.. Där gick den andra.. och den tredje.. En svag ljusning började så småningom slå sig in genom de tångskymda glasrutorna på utsiktstornet; den talade om liv och befrielse. Vi höja oss! — Den sliter sig lös!

Ljuset tilltog i styrka och plötsligt sköt en stråle från den nedgående solen genom en av gluggarna och dansade muntert upp och ned, då Hajen vaggade och rullande etannade i vattenbrynet. De båda kvinnorna snyftade högt vid dess åsyn — vad karlarna gjorde kan man endast gissa sig till.

Howard skyndade att slå upp manhålsluckan och släppa in den friska luften. Ögonblickligen visade sig pastorns ansikte i öppningen.

— För all del, min unge vän, låt mig få mina kläder! bönföll han i en för alla hörbar teaterviskning.

Med ett skratt, som talade om oändlig lättnad langade Howard skyndsamt upp de begärda persedlarna. Så snart pastorn åter hunnit iföra sig blygsamhetens dräkt begåvo sig alla upp på däck och hälsade honom med hänförelse välkommen innan de gåvo sig tid till att närmare granska omgivningarna.

Hajen var fortfarande på alla sidor omgiven av de alltför välkända smutsgula tångmassorna. Intet öppet vatten syntes till — i alla händelser kunde det icke urskiljas från en så lågt liggande punkt som den där de befunno sig. Här och där syntes spridda vrakdelar sticka upp över vattenytan; en halvsjunken skonare, lastad med timmer och med avbrutna master låg knappast hundra alnar ifrån dem och litet längre bort syntes den hoptrasslade riggen av ett större fartyg.

Howard såg sig omkring och skakade på huvudet.

— Det tycks vara längre till öppet vatten än jag tänkte mig, sade han. Men det betyder ingenting. I morgon bittida hinna vi säkert dit.. Joyce! Om ni och Jackson vilja se till och klara propellern från sjögräs, så skall jag se till det övriga. Pastor Willonghby kan ge er sina knivar.. Men kom ihåg att ni inte lägger dem ifrån er på vattnet — annars lära de vara ett par mils djup eller så då ni behöver dem.

Joyce vände sig till pastorn, som hostade en smula föräget.

— Det.... det är just vad jag gjorde, är jag rädd, erkände han rodnande. I alla fall så har jag bara en av dem kvar.

— Betyder ingenting — jag har en till här, genmälte Joyce, i det han och Jackson begåvo sig akterut för att utföra det värv, som blivit dem anförtrott.

Howard vicitog nu alla nödiga anordningar för att fylla ackumulatorerna och för övrigt sätta maskineriet i fullgott skick. Då allt var färdigt vände han sig till de övriga.

— Det dröjer flera timmar innan vi kunna tänka på att ge oss av igen, sade han, och enligt min mening är det klokast att vänta till fram emot morgonen, så att vi få full dager då vi komma upp. Om ni flickor nu ville se till att vi få något till livs, så föreslår jag att vi äta middag.

Middagen — eller kvällsvarden, vilket man vill kalla den — intogs till en början under stämning. Räddningen syntes nu helt nära och åtminstone fyra av det lilla sällskapets medlemmar, fylldes vid denna tanke med oblandad glädje. Endast Howard, för vilken återvändandet till civilisationen och det lagordnade samhället hade en helt annan betydelse än för de övriga, syntes en smula tyst och tankfull och hans förstämning meddelade sig så småningom även till Dorothy. Mot slutet av måltiden kom även Jackson — som förut varit ovanligt munter och medelsam — plötsligt att tänka på att han inom kort åter måset bliva den mans fängvaktare, som räddat hans liv och återskänkt honom åt de sina. Detta kom honom att med ens förstummas och försjunka i dyster och grubblande tystnad.

De övriga hade i själva verket alls ingen föreställning om Howards belägenhet. Forbes hade ej funnit för gott att offentliggöra vad han upptäckt angående densamma och varken pastorn eller Joyce och hans hustru hade lagt märke till de antydningar, som han utslungat i harmen över sitt nederlag. De fortforo alltså att muntert småprata med varandra till dess Howard manade alla att gå till vila.

Det var först senare, då alla de övriga utmattade av dagens sinnesrörelse och ansträngningar, lågo försänkta i djup sömn, som Dorothy smög sig upp på däck, där Howard alltjämt vaktade ackumulatorernas kraftmätare, vilkas visare långsamt kröpo framåt i den mån trycket ökades.

Månen syntes icke till, men hela den tångfyllda havsytan lyste med ett svagt fosforescerande skimmer, mot vars spökliga sken Hajen och de flytande skeppsskroven i dess närhet avtecknade sig som kolsvarta skuggor. Det var tillräckligt ljust för att visa Howard Dorothys bleka ansikte, och de mörka ringarna kring hennes ögon, då hon sjönk ned vid hans sida.

— Sesa, sesa, älskade, viskade han ömt. Tag det inte så.. Försök att sova. Det är högst troligt att vi redan i morgon anträffas av räddningsexpeditionen — och då får du lov att se så söt ut som möjligt. Du får inte försumma din skönhetssömn!

Men Dorothy vägrade att anslå samma skämtsamma ton.

— Ah, Frank — Frank! viskade hon med ett uttryck av förtvivlan. Jag vill inte tänka på det. Kunde vi — kunde vi inte sätta de andra i land någonstans och sedan resa bort — långt, långt bort, vart som helst — bara vi två ensamma? — Då jag tänker på att du — ah, Frank, Frank — Jag står inte ut med det!

Howard drog henne närmare intill sig och vände hennes ansikte så att han kunde se in i hennes ögon.

— Var inte ängslig, älskade, viskade han. Du skall få se att allt reder sig. Det tar kanske en smula tid, men det reder sig. Den försyn, som så nådigt vakat över oss och fört oss genom så många faror, skall ej överge oss.

— Men — men — att se dig misstänkt — anklagad — i fängelse — om det bara vore för en dag! — Ack, Frank, jag kan inte uthärda det! — Denne Jackson — du har ju räddat hans liv, gjort honom rik, fört honom hem — han kan inte, han kan inte vara nog grym att.....

— Tyst — tyst! — Älskade! — Tala inte så. Jackson måste göra sin plikt. Jag skulle ej vilja att han sveke den för min skull. Dessutom måste jag ovillkorligen överlämna mig åt rättvisan, just för att få min oskuld fullt bevisad. Ser du — jag är ju bara en fattig löjtnant — jag hade inte pengar nog för att kunna anställa alla möjliga efterforskningar, skaffa vittnen, betala deras resa från Porto Rico.. nu har jag det. Naturligtvis måste det finnas en hel hop människor som sett den man, som verkligen lät viga sig vid den olyckliga Dolores Montoro. De måste anträffas och föras till New York. Då de se mig måste de naturligtvis inse att jag ej är den de förmodat, ehuru de påstått sig igenkänna min fotografi.. Jag rymde ur fängelset för att bege mig dit, då jag ej förmådde uttänka något annat sätt att få sanningen i dagen; men nu skola vi gripa saken an på ett helt annat sätt.

Dorothy satt några ögonblick tyst.

— Du har rätt, sade hon därpå långsamt. Du har alltid rätt — Det blir förfärligt för dig — men det måste ske, det inser jag . Det är inte nog med att du är fri — din oskuld måste också bevisas, din heder måste vara utan fläck!

— Min älskade, modiga flicka!

Det blev tyst en stund, men därpå återtog Dorothy:

— Frank — säg mig — hur lyckades du egentligen undkomma ur fängelset? — Det har jag aldrig riktigt kunnat förstå.

Howard tvekade ett ögonblick.

— Jag kan inte säga dig allt, sade han därpå. Det är — en annans hemlighet, som jag måste bevara. Blott så mycket kan jag säga dig — en av mina kamrater — en av officerarna på det fartyg där jag senast var kommenderad — och det till på köpet en kamrat, som — jag nästan skäms att säga det — jag aldrig tyckt synnerligen om, visade mig under hela rättegången den största välvilja och slutligen lyckades han också — på vad sätt kan ju göra detsamma — att bereda mig ett tillfälle att undkomma. Han....

— Ah, Frank! — Det var löjtnant Loving — det måste ha varit löjtnant Loving!

— Tyst för Guds skull! — Själva sjögräset kunde ha öron. — Du får aldrig med en halvdragen ande antyda detta — det skulle göra honom alldeles olycklig . Jo — det var verkligen han. Känner du honom?

Dorothy dröjde ett ögonblick med svaret.

— Jo —, sade hon slutligen halvhögt. Jag känner honom. Det — han — det var på sätt vis han som var anledning till att jag for till Porto Rico.

—Anledning till att du för till Porto Rico?

— Ja.. han — han — han ville gifta sig med mig — — och min far ville gärna att jag skulle ge honom mitt ja. Men — jag kunde det inte, Frank! — Jag kunde det inte. Jag kände på mig ser du, att du måste finnas någonstädes — d u — den ende jag verkligen kunde älska — och därför rymde jag min väg — för att slippa ge honom en korg, förstår du, och komma bort från honom. Du är väl inte ledsen för det, Frank?

— Ledsen! — över vad? — Men — i alla fall har jag ju ställt vackert till, då man tänker på saken. Givit dig en straffånge till man, och berövat min bäste vän den kvinna han älskade!

Dorothy förde hans hand till sina läppar.

— Tyst, tyst- sade hon. — Du får inte tala så. Jag skulle inte vilja byta med någon kvinna i hela världen — och vad det andra beträffar så — kan man väl inte beröva en människa vad han aldrig ägt!

Just i samma ögonblick fick ljudet från maskinen plötsligt en annan klang. Howard böjde sig över kraftmätarens siffertavla.

— Ackumulatorerna äro laddade, anmärkte han i det han avstängde maskinen. Och det är hög tid att också vi få en smula vila.

NITTONDE KAPITLET.

Ett oväntat återseende.

Långt innan dagningen var Howard åter på sin post. Han hörde till de människor, som alltid kunna vakna vid en given timma, och då han nu ställt sitt inre väckar-ur på fyra, vaknade han också, i trots av sin trötthet, mycket riktigt några minuter före detta klockslag.

Utan att väcka någon av de övriga som i mer eller mindre obekväma ställningar lågo utsträckta på golvet i kajutan, begav han sig först upp i utkikstornet för att undersöka de där befintliga apparaterna; därifrån ut på däck för att förvissa sig om att propellern fortfarande var klar — och slutligen till styrhytten, där han, sedan han tagit plats, tryckte på den hävstång som lämnade vattnet tillträde till ballast-reservoarerna.

De fylldes hastigt och samtidigt sjönk Hajen sakta och ljudlöst under vattenytan. Ännu en stund sopade sjögräset raspande mot dess sidor, men slutligen upphörde detta ljud och den elektriska strålkastaren visade endast det svarta, klar vattnet utanför de små fönstergluggarnas tjocka glas. Då mätaren visade femtio fots djup, släppte Howard på full fart och Hajen ilade åter vidare på sin färd mot det okända.

Tre timmar senare, då de slumrande började röra på sig, satt han ännu alltjämt på sin post stirrande framför sig med spejande vaksamma ögon. Då dagen började gry, silade sig en svag ljusning ned genom vattnet. Tången hade tydligen börjat glesna — det fanns öppna rännor i dess yta och inom kort torde man utan fara våga uppstigandet.

Plötsligt, utan ringaste förberedelse, hördes ett fruktansvärt dån och förnams en stöt, som skakade Hajen från för till akter. Samtidigt visade sig det svarta skrovet av ett stort fartyg rätt förut, knappast hundra fot avlägset. Det var ingen tid att sakta farten, knappast att ändra kursen — men blixtsnabbt instinktlikt, nästan mekaniskt såg Howard enda sättet att undvika faran och handlade därefter.

Med säker hand och uppbjudande av hela sin kraft ställde han om rodret och sände Hajen mot djupet, djupare djupare, djupare djupare, med ett förtvivlat försök att passera under det hotande hindret — allt djupare till dess Howard såg klart vatten framför sig.

Som en pil sköt hajen under det sjunkande fartygets köl — vidrörde den under ett enda fruktansvärt ögonblick, skrapade emot med ett chyggligt gnisslande ljud — och slet sig åter lös.

Men faran var icke överstånden, ehuru Hajen nu åter, med omkastat roder, av all makt kämpade för att höja sig mot vattenytan.

En enda blick på mätaren var nog för att visa att djupet ökades i stället för att minskas; en blick tillbaka visade att det svarta skrovet ännu befann sig alltför nära. Hajens lutning blev allt skarpare — den stod nu nästan på ända. Man hörde buller av fallande föremål från båtens inre, blandat med nödrop, då de våldsamt uppväckta sovande kastades om varandra och hjälplöst vräktes ned mot aktern i en förvirrad hög. Howard klamrade sig krampaktigt fast vid ratten för att undgå att kastas ned på de övriga. Förvirrad, halvt bedövad, ur stånd att fatta vad som egentligen tilldragit sig, lyckades han dock alltjämt hålla sig fast, medan den lilla farkosten skakades som en katt skakar en råtta. Maskinen tycktes sliten i stycken och de olyckliga passagerarna, innesslutna som ärtor i en ärtskida rullade viljelöst hit och dit, värnlösa offer för naturkrafter dem de ej förmådde behärska.....

Lugn efter stormen..

Då Howard åter hann sansa sig, blev det honom klart att Hajen låg stilla i vattenbrynet, ehuru ingalunda på rätt köl. Maskinerna hade upphört att arbeta och ljuset hade slocknat. Ett matt dagsljus silade sig in genom utkikstornets gluggar och upplyste idel förstörelse.

Utom sig av ångslan sänkte han sig ner i båtens mörka inre och ropade Dorothys namn.

— Här är jag Frank! kom svaret genast.

Han trevade sig fram i riktning mot ljudet.

— Är du skadad? — frågade han med darrande röst.

— Nej — nej, jag tror inte det — inte mycket åtminstone. Tonen var matt, men oförskräckt.

— Och ni andra.... Äro ni alla vid liv? — Svara då jag frågar. Joyce?

— Här är jag, sir — och Kathleen med.

— Jackson?

— Här .

— Pastor Willonghby?

— Även jag är oskadad.

Howard drog djupt efter andan.

— Nå Gud vare lov! — Vi ha åtminstone lyckats undkomma med livet, efter vad det tyckes.

— Vad var det egentligen?

— Vet inte riktigt. Men jag misstänker att ett vrak måste ha tagit sig det området före att sjunka just i det ögonblicket då vi passerade och dragit oss med ner i virveln.... Vi redde oss emellertid, ty för närvarande tyckes vi befinna oss uppe i vattenbrynet. Men jag fruktar att maskinerna äro förstörda.... Nu skall jag öppna manhålsluckan.

Han klättrade åter upp och försökte öppna riglarna. De hade blivit lila fastklämda och det dröjde en stund innan han lyckades få upp dem. Slutligen gåvo de efter — han öppnade luckan och stack upp huvudet.

Hajen låg, sakta rullande i dyningarna på klart vatten, utan spår av sjögräs. På ungefär en fjärdedels mils avstånd syntes en vit ångare och knappast hundra alnar från Hajen närmade sig en båt, rodd av kraftiga armar.

Howard gned sig i ögonen.

— Båt ohoj! ropade han.

Den unge sjöofficeren i båten tycktes stelna av häpnad.

— Sakta där, kommenderade han. — Undervattensbåt ohoj! Var i himlens namn kommer ni ifrån?

— Inte långt från — från det andra stället, — genmälte Howard kort. — Hör på: sprängde ni det där vraket?

— Just det ja. Vi äro ute för att förstöra vrak och på samma gång söka efter några skeppsbrutna — passagerare från Q u e e n. Ni har väl händelsevis inte hört något om dem?

Howard nickade jakande.

— Jo — det är vi det, sade han. Vi — och tre andra som tillsammans med oss lyckats rymma med den här undervattensbåten från hans majestät, kungen i Sargassohavet.. Ni känner således kanske det meddelande jag sände med trådlös telegraf?

Båten lade till vid sidan.

— Känner det — skulle tro det! utbrast den alltjämt häpnande unge officeren. Hela landet känner det Ni är således — — —

— Frank Howard.. Kom Dorothy.... han hjälpte Dorothy upp på däcket. Detta är — eller var — miss Fairfax, presenterade han. Och ni —

— Löjtnant McCully, han undertryckte en vissling av beundran vid Dorothys åsyn och förde vördnadsfullt handen till mössan. Nå, det kan man kalla flax! — överste Fairax blir väl ifrån sig av glädje.

— Min far! — Ah, var är han?

— Ombord på Duluth — därborta. Vi blevo utbeordrade för att söka efter er och han fick tillåtelse att följa med. Det är för resten ett dussin fartyg ute för att undsätta er. Rasande tur för oss!

Dorothys huvud svindlade. Prövotiden hade nått sitt slut och det plötsliga omslaget grep henne nästan alltför djupt. Det var med strömmande tårar som hon vände sig mot Howard.

— Ah, Frank! — snyftade hon, tänk! — min far är här!

— Ja, han är här, det har sin riktighet det, — insköt unge McCully. Och om ni vill vara god och stiga i båten här så skall vi ha det nöjet att föra er till honom i en handvändning.

Dorothy såg frågande på Howard. Han nickade.

— Ja, det blir bäst sade han instämmande. Och mrs. Joyce och pastorn kunna ju också följa med. Vi andra stanna väl här tills vidare. Löjtnant McCully, skulle ni vilja fråga er befälhavare om han inte skulle kunna komma hit och ta oss i släptåg? — Båten är visserligen illa medfaren, tack vare ert sprängskott, men den är i alla fall värdefull att överge och — för resten ha vi guldtackor till ett par tre miljoners värde ombord.

Löjtnanten spärrade upp ögonen. Vad var väl detta för slags människa, som for omkring med två, tre miljoners värde i guldtackor ombord på en undervattensbåt?

— Två, tre miljoner? upprepade han.

— Ja. Vi påträffade en gammal spansk galeas med last av guldtackor och togo med oss så mycket vi kunde föra.... Se, där kommer en båt. Är inte det din far, Dorothy? — Och — men sannerligen — visst är det Loving! — Vad han ser sjuk ut!

Den andra båten närmade sig hastigt. Dorothy betraktade den forskande och klappade ivrigt händerna.

— Det är han! — ah, det är verkligen han! utbrast hon. — Pappa, pappa! — Känner du inte igen mig?

Den grånhårige mannen reste sig.

— Dorothy! Dorothy! — ropade han upprörd. Är det verkligen du?

— Ja, ja! — och då båtarna i detsamma lade till invid Hajen var flickan med ett språng i sin fars armar. Ah, pappa, pappa! — Att se dig igen!! snyftade hon halvt utom sig av glädje.

Löjtnant McCully hade under tiden vänt sig till Howard och de andra, som nu även kommit upp på däck.

— Jag ser att Duluth börjar röra på sig, sade han. — Kapten Moorehouse ämnar sig tydligen hit utan att låta be sig därom. Tillåt mig föreslå att ni allesamman komma över hit i båten och låta mitt folk stänga manhålsluckan efter er? — Vågorna från Duluth kunde kanske sänka den annars....

— Tack — efter som ni är så god. Men tillåt mig först att presentera mina reskamrater.

Inom några ögonblick var luckan fastgjord och Hajens lilla besättning stod juct i begrepp att gå över i de andra båtarna, då Dorothy ropade:

— Ah, Frank — kom hit!

Alla studsade. Ingen av de närvarande var okunnig om Howards historia och att höra den unga flickan så obesvärat kalla honom vid förnamn föreföll dem onekligen en smula överraskande. Dorothy märkte emellertid ingenting.

— Kom hit! ropade hon ännu en gång ivrigt. — Frank — detta är min far. Pappa — detta är löjtnant Frank Howard, som räddat mig från döden och från — det som var värre än döden.. Se — detta är hans ring!

Hon lyfte handen och vid åsynen av den slåta guldring, som prydde den, sjönk överstens redan till hälsning vänligt framsträckta hand åter maktlöst vid hans sida.

— En — vigselring! — stammade han.

— Ja, pappa. Jag är inte längre Dorothy Fairfax. Jag är Dorothy Howard. Pastor Willonghby vigde oss för ett par dagar sedan.

Allt det lugn och den självbehärskning, som förskaffat överste Fairfax den undantagsställning han intog inom affärsvärlden, svek honom i detta ögonblick — han stod förvirrad, förlägen stammande som en skolgosse, som ertappats med ett tjuvpojksstreck.

Men Dorothy fortfor, med ögon som strålade av iver och hänförelse:

— Frank gifte sig med mig därför att det var det enda sätt, på vilket han kunde rädda mig från den där förfärliga människan — kapten Forbes. Han ville inte göra det — för den nedriga anklagelsens skull, förstår du — men han måste. Jag yrkade på det.. Du måste skaka hand med honom, pappa. Du och jag skola nog lyckas finna den verklige mördaren och bevisa hans oskuld!

— Men — men löjtnant Loving —

Det var Loving själv, blek, men med ett tvunget leende på läpparna, som avbröt honom innan han hunnit tala till slut.

— God dag, Howard! inföll han hastigt, — jag väntade bara på tillfälle att få hälsa på dig gamle vän. Jag ansvarar för Frank Howard, överste Fairfax, tillade han ivrigt. Jag har ju redan sagt er att ni kan vara fullt övertygad att han är oskyldig — ni vet ju att jag sagt er det.

Översten hade nu lyckats hämta sig från sin första överraskning.

— Här är varken rätta tiden eller rätta platsen för att avhandla den saken, sade han med värdighet, men så mycket mer är det på sin plats att tacka er, löjtnant Howard, för att ni räddat min dotters liv. Hon är det dyrbaraste jag äger — jag vet knappt hur jag skulle kunnat överleva hennes förlust. Låt oss nu emellertid ofördröjligen gå ombord och.. men store Gud, Loving! — Vad står på? Vad fattas er?

Loving hade blivit likblek och hans ögon tycktes vilja tränga ur sina hålor. De övriga följde förskräckta hans stirrande blick och varseblevo pastor Willonghby, som varsamt trippade fram över Hajens slippriga däck, tydligen i avsigt att komma fram till honom.

— Ah, löjnant Howard! — utropade han redan på avstånd med framsträckt hand, — det gläder mig att se er här, ja, det gläder mig alldeles utomordentligt, alldenstund det visar att ni lyckats bevisa er oskuld i avseende på den där förfärliga anklagelsen.. Rätt eget att vi så här skulle ha en namne till er i vårt lilla sällskap — ett högst eget sammanträffande — jag har flera gånger tänkt nämna det för honom, men förhållandena ha varit så invecklade, så högeligen invecklade alltjämt att det verkligen fallit mig ur minnet.

Den gode mannen märkte plötsligt, på de kringståendes miner att något egendomligt måste vara på färde.

— Men vad — vad står på? frågade han förvånad. — Jag — jag vill hoppas att jag inte — — — Ni har väl verkligen blivit frikänd, löjtnant Howard?

Lowings torra läppar rörde sig, men lyckades ej frambringa något hörbart ljud. Alla de övriga tycktes även hava förlorat talförmågan. Dorothy var den enda som slutligen bröt tystnaden.

— Detta — detta är löjtnant Loving, pastor Willonghby, sade hon med ansträngning. — Varför kallar ni honom Howard?

Pastorn stirrade förvånad på henne.

— Detta övergår mitt förstånd, — stammade han. — Jag — jag gjorde denne — denne unge mans bekantskap i Porto Rico — under namn av löjtnant Howard, då jag förrättade vigselakten mellan honom och Dorothy Montoro.... Hon följde sedermera efter honom till New York och han anklagades för att hava mördat henne.. Jag blev inkallad som vittne, men fartyget förliste och jag —

— Tack — efter som ni är så god. Men tillåt mig först att presentera mina reskamrater.

Inom några ögonblick var luckan fastgjord och Hajens lilla besättning stod juct i begrepp att gå över i de andra båtarna, då Dorothy ropade:

— Ah, Frank — kom hit!

Alla studsade. Ingen av de närvarande var okunnig om Howards historia och att höra den unga flickan så obesvärat kalla honom vid förnamn föreföll dem onekligen en smula överraskande. Dorothy märkte emellertid ingenting.

— Kom hit! ropade hon ännu en gång ivrigt. — Frank — detta är min far. Pappa — detta är löjtnant Frank Howard, som räddat mig från döden och från — det som var värre än döden.. Se — detta är hans ring!

Hon lyfte handen och vid åsynen av den slåta guldring, som prydde den, sjönk överstens redan till hälsning vänligt framsträckta hand åter maktlöst vid hans sida.

— En — vigselring! — stammade han.

— Ja, pappa. Jag är inte längre Dorothy Fairfax. Jag är Dorothy Howard. Pastor Willonghby vigde oss för ett par dagar sedan.

Allt det lugn och den självbehärskning, som förskaffat överste Fairfax den undantagsställning han intog inom affärsvärlden, svek honom i detta ögonblick — han stod förvirrad, förlägen stammande som en skolgosse, som ertappats med ett tjuvpojksstreck.

Men Dorothy fortfor, med ögon som strålade av iver och hänförelse:

— Frank gifte sig med mig därför att det var det enda sätt, på vilket han kunde rädda mig från den där förfärliga människan — kapten Forbes. Han ville inte göra det — för den nedriga anklagelsens skull, förstår du — men han måste. Jag yrkade på det.. Du måste skaka hand med honom, pappa. Du och jag skola nog lyckas finna den verklige mördaren och bevisa hans oskuld!

— Men — men löjtnant Loving —

Det var Loving själv, blek, men med ett tvunget leende på läpparna, som avbröt honom innan han hunnit tala till slut.

— God dag, Howard! inföll han hastigt, — jag väntade bara på tillfälle att få hälsa på dig gamle vän. Jag ansvarar för Frank Howard, överste Fairfax, tillade han ivrigt. Jag har ju redan sagt er att ni kan vara fullt övertygad att han är oskyldig — ni vet ju att jag sagt er det.

Översten hade nu lyckats hämta sig från sin första överraskning.

— Här är varken rätta tiden eller rätta platsen för att avhandla den saken, sade han med värdighet, men så mycket mer är det på sin plats att tacka er, löjtnant Howard, för att ni räddat min dotters liv. Hon är det dyrbaraste jag äger — jag vet knappt hur jag skulle kunnat överleva hennes förlust. Låt oss nu emellertid ofördröjligen gå ombord och.. men store Gud, Loving! — Vad står på? Vad fattas er?

Loving hade blivit likblek och hans ögon tycktes vilja tränga ur sina hålor. De övriga följde förskräckta hans stirrande blick och varseblevo pastor Willonghby, som varsamt trippade fram över Hajens slippriga däck, tydligen i avsigt att komma fram till honom.

— Ah, löjnant Howard! — utropade han redan på avstånd med framsträckt hand, — det gläder mig att se er här, ja, det gläder mig alldeles utomordentligt, alldenstund det visar att ni lyckats bevisa er oskuld i avseende på den där förfärliga anklagelsen.. Rätt eget att vi så här skulle ha en namne till er i vårt lilla sällskap — ett högst eget sammanträffande — jag har flera gånger tänkt nämna det för honom, men förhållandena ha varit så invecklade, så högeligen invecklade alltjämt att det verkligen fallit mig ur minnet.

Den gode mannen märkte plötsligt, på de kringståendes miner att något egendomligt måste vara på färde.

— Men vad — vad står på? frågade han förvånad. — Jag — jag vill hoppas att jag inte — — — Ni har väl verkligen blivit frikänd, löjtnant Howard?

Lowings torra läppar rörde sig, men lyckades ej frambringa något hörbart ljud. Alla de övriga tycktes även hava förlorat talförmågan. Dorothy var den enda som slutligen bröt tystnaden.

— Detta — detta är löjtnant Loving, pastor Willonghby, sade hon med ansträngning. — Varför kallar ni honom Howard?

Pastorn stirrade förvånad på henne.

— Detta övergår mitt förstånd, — stammade han. — Jag — jag gjorde denne — denne unge mans bekantskap i Porto Rico — under namn av löjtnant Howard, då jag förrättade vigselakten mellan honom och Dorothy Montoro.... Hon följde sedermera efter honom till New York och han anklagades för att hava mördat henne.. Jag blev inkallad som vittne, men fartyget förliste och jag —

Loving brast plötsligt i ett skärande skratt.

— Ni behöver inte säga mer, herr pastor, avbröt han. — Ni har redan lagt repet om halsen på mig på det nättaste sätt i världen. — Ja, så förhåller det sig verkligen. — Jag gifte mig med den där djävuln i kvinnoskepnad i ditt namn, Howard — och då hon sedan följde efter mig till New York och drev mig till galenskap så — mördade jag henne. Det var aldrig min avsikt att du skulle bli inblandad i historien; men så räkade du ju få ett brev som var avsett för mig och störtade dig själv i fördärvet genom att uppsöka henne under förhållanden som läto misstankarna falla på dig.... Du vet bäst själv att jag gjorde mitt yttersta för att rädda dig — och jag skulle också lyckats att göra det om de där idioterna i Porto Rico inte svurit på att de i ditt porträtt igenkände den man som gift sig med Dolores Montoro. Alla slätrakade karlar i flottans uniform se förmodligen lika dana ut för deras ögon.. Nå! — spelet är utspelt — och så gott är det. Antingen du tror eller ej, så har jag inte haft ett ögonblicks lugn eller glädje allt sedan du blev arresterad.. Om du visste allt, skulle du kanske inte döma mig så hårt — den där kvinnan var en verklig avgrundsande och.... Men här ha vi fartyget. Jag går ombord — — — och avlägger en skriftlig bekännelse.....

Ångaren hade hunnit fram utan att någon lagt märke därtill; då den med sakta fart lade till invid Hajen, grep Loving hastigt tag i en nedhängande skeppsstege, svingade sig upp och försvann bakos relingen.

Innan någon hann följa efter honom hade Duluth glidit förbi — och då den några minuter senare, efter att hava backat och stoppat maskinen, ännu en gång lade till invid undervattensbåten, tillkännagav ett pistolskott från gunrummet att den olycklige Loving beseglat sin bekännelse med sitt hjärteblod.

* * *

EPILOG.

Sargasso-havets hemligheter komma inom kort endast att tillhöra det förflutna.

Räddningsbolaget H a j e n, med Howard som verkställande direktör och alla det lilla sällskapets övriga medlemmar som aktieägare, har gjort till sin uppgift att genomforska det hittills otillgängliga området samt tillvaratage de ofantliga rikedomar, som antagligen finnas förvarade på de där hopade vraken. Man har redan genom en ändamålsenligt konstruerad hjulångare lyckats öppna förbindelse med De Döda Skeppens ö och man anser sig fullt förvissad om att allt framgent kunna hålla denna kommunikationsled i trafikabelt skick. Bolaget kommer att anlägga åtskilliga undsättningsstationer samt uppehålla en stående bevakningsstyrka kring vraksamlingens ytterkant. Kostnaderna för detta företag bli naturligtvis högst betydliga, men man är övertygad att det ej blott kommer att bära sig, utan att vinsten skall vida överstiga utgifterna.

— — — — — — — — — — — — — —

Genom trådlös telegraf meddelas nu att bolagets första ångare är färdig att anträda återresan till New York med en oerhört värdefull last. Det tillägges att kapten Forbes och allt hans folk anhållit att få medföljа samt fått tillstånd därtill. Tack vare det på galionen kvarlämnade guldet äro de nu alla jämförelsevis välbärgade och föredraga att återvända till mera civiliserade förhållanden.

Deras avresa lämnar Howard och hans meddelägare i okvald besittning av De Döda Skeppens ö och alla dess dolda skatter.

S L U T.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika

SVENSKA RÅDGIVAREN

"GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit specielit för svenskar i Amerika lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män särregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hemligheter och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systemet blivit försvagat genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes gäldeles gratis och portofritt i förseglat omslag till alla, som inskända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

RAD FÖR MAN om förebyggande och botande hemma av kroniska, nervösa sjukdomar, njur- och blåsejukdomar, reumatism, nervösaghet etc., skickas fritt. Dr. O. Lundh, Box 252, Detroit, Mich